

Teza

Zgodnie z art. 113 ust. 5 ustawy o służbie cywilnej, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęły 4 lata. Stosownie do przepisu § 25 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego, postępowanie dyscyplinarne umarza się jeśli nastąpiło przedawnienie karalności.

Naruszenie obowiązku

racjonalnego gospodarowania środkami publicznymi, godnego zachowywania się w służbie oraz poza nią, rzetelnego i bezstronnego, sprawnego i terminowo wykonywania powierzonych zadań.

Naruszenie zasady sc lub zasady etyki ksc
przepisów § 1 pkt 1 i pkt 3 oraz § 2 pkt 6 i pkt 7 Kodeksu Etyki Służby Cywilnej.

DSC.WK.6402.1.2023.BB

Warszawa, dnia 19 kwietnia 2023 r.

ORZECZENIE

Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej w składzie:

Przewodniczący składu orzekającego: Cezary Zaremba

Członkowie: Dawid Pluta
Maciej Tomczak
Jacek Woźniak
Anna Żółkowska

Protokolant: Bogusława Baprawska

przy udziale

L. B.-B. - Rzecznika Dyscyplinarnego urzędu w P.,

J. Ż. – Obwinionego,

N. G. – obrońcy - urząd w P.

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2023 r. sprawy z odwołania J. Ż. od orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej dla urzędu w P. oraz urzędów (...) województwa (...) z dnia 8 stycznia 2010 r., uznającego obwinionego winnym tego, że będąc członkiem korpusu służby cywilnej:

- dokonywał w okresie od 05.02.2009 r. do 21.05.2009 r. rozliczania kosztów z odbytych podróży służbowych w sposób nierzetelny, umyślnie uszkadzał dowody potwierdzające odbycie podróży (bilety) poprzez zamazanie albo usunięcie części zawierających godzinę drukowania biletu w celu wyłudzenia nienależnej diety, mimo iż faktycznie nie przepracował wymaganego czasu pracy uprawniającego do otrzymania diety,

- naruszał w okresie od 05.02.2009 r. do 21.05.2009 r. obowiązki poprzez to, że opuszczał miejsce pracy bez wiedzy przełożonego, nienależnie pobierał za ten czas wynagrodzenie i nie odpracował nieprzepracowanych godzin tj. naruszył zasady dyscypliny pracy, przepisy prawa pracy i zasady etyki zawodowej

przez co naruszył obowiązki członka korpusu służby cywilnej określone art. 76 ust. 1 pkt 3 i pkt 7 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2022 r. poz. 1691), art. 76 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 97 ust. 1 i 3 i art. 77 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, oraz przepisy § 1 pkt 1 i pkt 3 oraz § 2 pkt 6 i pkt 7 Kodeksu Etyki Służby Cywilnej, stanowiącego załącznik do Zarządzenia Nr 114 Prezesa Rady Ministrów z dnia października 2002 r. w sprawie ustanowienia Kodeksu Etyki Służby Cywilnej (M. P. Nr 46, poz. 683) i wymierzającego karę określoną w art. 114 ust. 2 pkt 4 o służbie cywilnej, tj. wydalenia z pracy w urzędzie

na podstawie art. 113 ust. 2 oraz art. 126 ust. 3 w związku z art. 127 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej oraz § 31 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 25 pkt 1 i 2 i § 36 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej (Dz. U. Nr 60, poz. 493)

postanawia

**uchylić orzeczenie Komisji Dyscyplinarnej I instancji w całości i umorzyć
postępowanie dyscyplinarne wobec Obwinionego**

Cezary Zaremba

Dawid Pluta

Maciej Tomczak

Jacek Woźniak

Anna Żółkowska

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 25 sierpnia 2009 r. ówczesny Rzecznik Dyscyplinarny urzędu w K. – H. M. (zwana dalej Rzecznikiem Dyscyplinarnym wniosła o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec obwinionego – J. Ż., który naruszył obowiązki wynikające z art. 76 ust. 1 pkt 3 i pkt 7 ustawy i przepisów § 1 pkt 1 i pkt 3 oraz § 2 pkt 6 i pkt 7 Kodeksu Etyki Służby Cywilnej, stanowiącego załącznik do Zarządzenia Nr 114 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 października 2002 r. w sprawie ustanowienia Kodeksu Etyki Służby Cywilnej, oraz art. 76 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 97 ust. 1 i 3 i art. 77 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej i przepisów § 1 pkt 1 i pkt 3 oraz § 2 pkt 1 i pkt 7 Kodeksu Etyki Służby Cywilnej, stanowiącego załącznik do Zarządzenia Nr 114 Prezesa Rady Ministrów z dnia 11 października 2002 r. w sprawie ustanowienia Kodeksu Etyki Służby Cywilnej) które to przepisy stanowią, że członek korpusu służby cywilnej jest obowiązany w szczególności racjonalnie gospodarować środkami publicznymi i godnie zachowywać się w służbie oraz poza nią oraz rzetelnie i bezstronnie, sprawnie i terminowo wykonywać powierzone zadania a także przestrzegać dyscypliny i czasu pracy.

Komisja Dyscyplinarna I instancji na rozprawie w dniu 8 stycznia 2010 r. ustaliła, że obwiniony naruszył przepisy art. 76 ust. 1 pkt 3 i pkt 7 ustawy o służbie cywilnej oraz przepisy § 1 pkt 1 i pkt 3 oraz § 2 pkt 6 i pkt 7 Kodeksu Etyki Służby Cywilnej. Na podstawie materiału dowodowego tj. biletów przedkładanych przez obwinionego do rozliczania czasu pracy i wysokości diety za podróże służbowe w urzędzie i wtórokopii biletów otrzymanych od przewoźników autobusowych, którymi podróżował obwiniony w okresie objętym postępowaniem dyscyplinarnym oraz wyjaśnień przewoźników, a także dokumentów delegacji służbowych ustalono, że obwiniony w sposób celowy, świadomie uszkadzał bilety autobusowe bądź

zamazywał godziny odjazdu lub przyjazdu autobusów w celu zawyżenia kosztów odbytych delegacji służbowych, w tym kosztów diet należnych za pełnienie obowiązków służbowych w podróży służbowej. Czynnem tym doprowadził do wypłacenia mu nienależnej kwoty 126,50 zł. z tytułu odbytych delegacji służbowych. Ustalono także, że w spornym okresie wykazywał, że przebywał w delegacjach służbowych powyżej 8 godzin pracy, a faktycznie czas pracy był krótszy niż 8 godzin co wynika z dokumentów delegacji. Fakty te zostały potwierdzone przez świadków przesłuchanych na rozprawie tj. przez Kierownika Działu Kontroli – N. Sz. i Zastępcę Naczelnika urzędu w K. – R. B. Świadkowie zeznali, że mimo zwracania uwagi obwinionemu na nieprawidłowości w dokumentowaniu czasu podróży służbowych oraz w przedkładanych do delegacji biletów, obwiniony nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów i twierdził, że faktycznie w dokumencie delegacji wykazany jest czas, w którym przebywał w terenie, a bilety uszkadzali kierowcy autobusów.

Komisja Dyscyplinarna I instancji ustaliła, że obwiniony naruszył także przepisy art. 76 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 97 ust. 1 i 3 i art. 77 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej oraz przepisy § 1 pkt 1 i pkt 3 oraz § 2 pkt 6 i pkt 7 Kodeksu Etyki Służby Cywilnej. W oparciu o zebrany materiał dowodowy w postaci dokumentów delegacji służbowych o numerach oraz informacji i kopii biletów otrzymanych od przewoźników autobusowych tj. (...) S.A. w O. W., PW (...) s.c., (...) w K., Biuro Turystyki (...) w P. i (...) w K. Komisja Dyscyplinarna I instancji ustaliła, że obwiniony świadomie i celowo wykazywał czas pracy powyżej 8 godzin mimo iż faktycznie w każdym z kwestionowanych dni w podróży służbowej nie przepracował powyżej 8 godzin pracy, nie wracał w tych dniach do urzędu po wykonaniu czynności służbowych w terenie. Wręcz odwrotnie opuszczał on miejsce pracy nie informując o tym przełożonego. Czynnem tym dopuszczał się naruszenia dyscypliny i czasu pracy a ponadto w sposób umyślny wyłudzał od pracodawcy wynagrodzenie za czas nieprzepracowany oraz diety. Zeznający w sprawie świadkowie N. Sz. i R. B. w całości potwierdzili powyższe okoliczności.

Komisja Dyscyplinarna I instancji po przeprowadzeniu rozprawy uznała, że wina obwinionego została stwierdzona w sposób nie budzący wątpliwości. Wykazano, że faktycznie obwiniony dopuścił się czynów stawianych mu przez Rzecznika Dyscyplinarnego i stwierdzonych w trakcie postępowania wyjaśniającego.

Komisja Dyscyplinarna I instancji przed wydaniem orzeczenia wysłuchała rzecznika dyscyplinarnego oraz obrońcy wyznaczonego z urzędu który

wnioskował o zastosowanie łagodniejszej kary dyscyplinarnej tj. kary obniżenia wynagrodzenia zasadniczego, nie więcej niż o 25% - przez okres nie dłuższy niż sześć miesięcy (art. 114 ust. 2 pkt 3 ustawy o służbie cywilnej).

Komisja Dyscyplinarna I instancji wskazała w orzeczeniu, że wymierzając karę wydalenia z pracy w urzędzie (art. 114 ust. 2 pkt 4) wzięła pod uwagę stopień winy i rodzaj czynów stanowiących naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej. Wzięła też pod uwagę dotychczasowy przebieg pracy zawodowej obwinionego w organach podatkowych. W tym zakresie wskazała, że na jej decyzję wpływ miał także fakt, że w stosunku do obwinionego nie uległa zatarciu kara dyscyplinarna nagany z ostrzeżeniem wymierzona przez Komisję Dyscyplinarną w dniu 24 stycznia 2006 r., sygn. akt (...) 25/05 w związku z nierzetelnym i nieterminowym wywiązywaniem się z obowiązków oraz podejmowaniem czynności sprzecznych z ustawą o służbie cywilnej. Dlatego też Komisja wymierzyła karę wydalenia z pracy w urzędzie, zamiast proponowanej przez obrońcę wyznaczonego z urzędu kary z art. 114 ust. 2 pkt 3 ustawy o służbie cywilnej. Wzięła pod uwagę również lekceważący stosunek obwinionego do przestrzegania obowiązków członka korpusu służby cywilnej, a w szczególności to, że obwiniony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, dobrowolnie nie zwrócił kwoty wyludzonych diet ani nie odpracował czasu pracy.

Od powyższego orzeczenia obwiniony złożył odwołanie opatrzone datą 5 lutego 2010r. (data wpływu do urzędu w P. – 11 lutego 2022 r.) nie formułując jednak żadnych zarzutów w stosunku do orzeczenia Komisji Dyscyplinarnej I instancji.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej po przeprowadzeniu rozprawy zważyła i ustaliła, co następuje.

Zgodnie z § 34 rozporządzenia w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego w służbie cywilnej, WKDSC rozpatruje odwołanie od orzeczenia komisji dyscyplinarnej wydanego w I instancji, w granicach zarzutów podniesionych w odwołaniu.

Jako organ odwoławczy, WKDSC zobowiązana jest z urzędu, w pierwszej kolejności, do kontroli formalnej orzeczenia wydanego w pierwszej instancji.

W każdym postępowaniu prawnym podstawowe znaczenie ma kwestia jego dopuszczalności.

Jedną z negatywnych przesłanek dopuszczalności prowadzenia postępowania dyscyplinarnego jest ustanie stosunku pracy obwinionego. Zgodnie z przepisem § 25 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego, postępowanie dyscyplinarne umarza się jeśli ustał stosunek pracy obwinionego. Stosunek pracy obwinionego ustał z dniem 31 sierpnia 2017 r. na skutek nieotrzymania do dnia 31 maja 2017 r. propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia na podstawie art. 165 ust. 7 przepisów wprowadzających (...). Zgodnie z przepisem art. 170 ust. 1 pkt 1 w takich przypadkach stosunek pracy wygasł z dniem 31 sierpnia 2017 r.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że zgodnie z art. 113 ust. 5 ustawy o służbie cywilnej karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęły 4 lata, a czyny których popełnienie zarzucane jest obwinionemu miały miejsce w okresie od 05.02.2009 r. do 21.05.2009 r. tak więc od ich popełnienia minęło więcej niż 4 lata. Zgodnie z przepisem § 25 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie postępowania wyjaśniającego i postępowania dyscyplinarnego, postępowanie dyscyplinarne umarza się jeśli nastąpiło przedawnienie karalności.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszego orzeczenia Stronom oraz Szefowi Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do właściwego ze względu na miejsce zamieszkania Obwinionego sądu apelacyjnego – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej.

Cezary Zaremba

Dawid Pluta

Maciej Tomczak

Jacek Woźniak

Anna Żółkowska